

ΑΝΟΙΞΗ

2019

ΚΑΛΩΣ ΜΑΣ ΗΡΘΕΣ
ΑΝΟΙΞΗ

ΑΠΡΙΛΗ ΜΑΣ ΞΑΝΘΕ
ΚΑΙ ΜΑΗ ΜΥΡΩΔΑΤΕ

1. Φίλοι κι αδέρφια

Φίλοι κι αδέρφια, μανάδες,
γέροι και παιδιά
στα παραθύρια βγείτε και
θωρείτε
ποιοι περπατούν στα σκοτεινά
και σεργιανούνε στα στενά
φίλοι κι αδέρφια, μανάδες,
γέροι και παιδιά.
Γράφουν σημάδια, μηνύματα
στο βασιλιά
σα δε φωνάξεις έβγα να το
γράψεις
να μη σ' ακούσουν τα σκυλιά
βγάλε φωνή χωρίς μιλιά
σημάδια και μηνύματα στο
βασιλιά.
Ήταν στρατιώτες, καπεταναίοι
και λαϊκοί,
όρκο σταυρώσαν πάνω στο
σπαθί τους
η λευτεριά να μην χαθεί, όρκο
σταυρώσαν στο σπαθί
καπεταναίοι, στρατιώτες,
λαϊκοί.
Κι όπου φοβάται φωνή ν'
ακούει απ' το λαό
σ' έρημο τόπο ζει και
βασιλεύει,
κάστρο φυλάει ερημικό, έχει
το φόβο φυλαχτό

όπου φωνή φοβάται ν' ακούει
απ' το λαό.

2. Απρίλη μου

Απρίλη μου, Απρίλη μου ξανθέ
και Μάη μυρωδάτε, καρδιά μου
πώς αντέ
Καρδιά μου πώς, καρδιά μου
πώς αντέχεις
μέσα στην τόση αγάπη και στις
τόσες ομορφιές
Γιομίζ' η γειτονιά τραγούδια
και φιλιά
Την κοπελιά μου τη λένε
Λενιώ
Την κοπελιά μου τη λένε
Λενιώ
Την κοπελιά μου τη λένε
Λενιώ, μα το `χω μυστικό
Αστέρι μου, αστέρι μου χλωμό
του φεγγαριού αχτίδα στο
γαϊτανόφρυδο
Στο γαϊτανό , στο
γαϊτανοφρυδό σου
κρεμάστηκε η καρδιά μου σαν
το πουλάκι στο ξόβεργο

Γιομίζ' η γειτονιά...

Λουλούδι μου, λουλούδι
μυριστό
και ρόδο μυρωδάτο, στη μάνα
σου θα `ρθω
στη μάνα σου, στη μάνα σου θα
`ρθω
να πάρω την ευχή της και το
ταίρι που αγαπώ

Γιομίζ' η γειτονιά...

3. Ο σκλάβος

Ήταν κάποτε παλιά ένας
αφέντης με φλουριά
που `χε σκλάβο με μυαλό μα
δεν του βγήκε σε καλό
είχε ξεσηκώσει κι άλλους αχ
τι μπελάς για τους μεγάλους
ο αφέντης απειλούσε και ο
σκλάβος τ' απαντούσε
Κι αν δεμένο και δαρμένο
διατάξεις να με φέρουν
κι απ' τα βάσανα πεθάνω τι θα
χάσεις σκέψου
πρώτα πρώτα μια για πάντα

ένας άνθρωπος θα λείψει
κι όσα τώρα μου φορτώνεις
όλα εσύ θα φορτωθείς
τι θα χάσεις σκέψου

Κι όχι κέρδος πως θα βγάλεις
με την πράξη σου αυτή
μια και μυστικό κανένα από
μένα δε θα μάθεις
τι θα χάσεις σκέψου

Καλοσκέφτηκε ο αφέντης
κάτσε του λέει να τα πούμε
τι να πούμε λέει ο σκλάβος
τίποτα τώρα δεν ακούμε
τη σκλαβιά μου λύνοντας
καλόπιασέ με, το κοινό
συμφέρον δεσ
το χρυσάφι σου χαρίζω
προτιμώ τη λευτεριά

Στο κάτω κάτω της γραφής
γιατί να είμαι σκλάβος
τα παιχνίδια των θεών να τα
πληρώνω εγώ
στο κάτω κάτω της γραφής
γιατί να είμαι σκλάβος

4. Στου Όθωνα τα χρόνια

Ένα μεσημέρι
στης Ακρόπολης τα μέρη
άπονοι ληστές
κάναν τις πέτρες τις ζεστές
λημέρι

Στο Μοναστηράκι
Βαυαροί χωροφυλάκοι
μες στην αντηλιά, χορεύουν
μπρος στον βασιλιά
συρτάκι

Στην Κρήτη και στη Μάνη
θα στείλουμε φερμάνι
σε πολιτείες και χωριά
θα στείλουμε φερμάνι
να `ρθούν οι πολιτςμάνοι
να κυνηγήσουν τα θεριά.

Κάτω στο λιμάνι
τραγουδούν οι πολιτςμάνοι
ήρθαν τα παιδιά
μα έχουν ακόμα την καρδιά
στην Μάνη

Έρθανε την Τρίτη
τα παιδιά του Ψηλορείτη
πίνουν τσικουδιά, μα έχουν
ακόμα την καρδιά
στην Κρήτη

Στην Κρήτη και στη Μάνη

εστείλαμε φερμάνι
σε πολιτείες και χωριά
εστείλαμε φερμάνι
κι ήρθαν οι πολιτςμάνοι
και διώξαν όλα τα θεριά.

5. Η χώρα

Φίλοι, αδέρφια, συμπολίτες και
συγγενείς Ανατολίτες
με τη κλωστή και με τη γνώση
η Αριάδνη θα ενώσει
αυτή τη χώρα που σημαίνει, το
γαλαξία να υφαίνει,
που έχει κάστρα κι ομορφιά
και δε στεριώνουνε τα
στοιχειά.

Όταν η τέχνη κι η ιστορία μας
λύνουν κάθε απορία,
γεννούν ψυχή με φως γλυκό
στης Μεσογείου το γιαλό.
Είσαι η χώρα η αντάρτισσα,
όταν γεννιόμουν σ'
αφουγκράστηκα.

Πήρα εικόνα πήρα φως κι
έγινα χορευτής λαός.

Έρθα στα πιο ψηλά βουνά με
των αγγέλων τα φτερά,
για να μου πεις με ποιο σκοπό,
μέχρι να ζω θα σ' αγαπώ.

6. Άρνηση (Στο περιγιάλι το κρυφό)

Στο περιγιάλι το κρυφό
κι άσπρο σαν περιστέρι
διψάσαμε το μεσημέρι
μα το νερό γλυφό.

Πάνω στην άμμο την ξανθή
γράψαμε τ' όνομά της
Ωραία που φύσηξε ο μπάτης
και σβήστηκε η γραφή .

Με τι καρδιά, με τι πνοή,
τι πόθους και τι πάθος
πήραμε τη ζωή μας· λάθος!
κι αλλάξαμε ζωή.

7. Οδυσσέας

Σε θυμάμαι, κάθε ώρα που
περνάει
απ' το χθες στο σήμερα με
φέρνει και με πάει
Κι όλα γυρνάνε γύρω από
`σένανε ξανά
Όλα είναι εδώ κι εσύ δεν είσαι
πουθενά
Δε λυπάμαι που είμαι μόνη
τώρα πια

ούτε που με πλήγωσες με
λόγια που πονάνε
μα φοβάμαι να μη σε πάνε
μακριά
του καινούριου σου έρωτα τα
χάρτινα φτερά

Κάνε λοιπόν τον κύκλο σου
Οδυσσέα
κι όσο λείπεις θα `μαι εδώ
Θα υφαίνω ατέλειωτο πανί
ώσπου να βρεις το δρόμο σου
μοιραία,
στης Ιθάκης το νησί να
ξαναβγείς

8. Πηνελόπη

Μου λες κουράστηκες δε θες
να περιμένεις
είκοσι χρόνια το ίδιο φόρεμα
να υφαίνεις
κι εγώ που γύρισα τον κόσμο
δίχως χάρτη
άκου τι έμαθα δεμένος στο
κατάρτι

Όλους τους ξέμπάρκους τους
τρώει το σαράκι
κι όσοι ταξίδεψαν ζηλεύουν
την Ιθάκη

Σε σένα πάντα θα γυρνώ κι αν
δε σου φτάνει
καράβι γίνε να γινώ εγώ λιμάνι
να δούμε μάτια μου στο τέλος
ποιος θα αντέξει
και ποιος καλύτερα το ρόλο
του θα παίξει

Όλους τους ξέμπαρκους τους
τρώει το σαράκι
κι όσοι ταξίδεψαν ζηλεύουν
την Ιθάκη

Κι όσα δεν έγιναν μην τρέχεις
να προλάβεις
αφού δεν μπόρεσες ποτέ να
καταλάβεις
πως ήσουν πάντα απ' την αρχή
μέχρι το τέλος
εσύ η ασπίδα μου το τόξο και
το βέλος

Κι όλους τους ξέμπαρκους θα
τρώει το σαράκι
κι όσοι ταξίδεψαν ζηλεύουν
την Ιθάκη

Μου λες κουράστηκες δε θες
να περιμένεις
είκοσι χρόνια το ίδιο φόρεμα
να υφαίνεις

9. Μια καλημέρα

Στο μονοπάτι σαν θα βγεις
μιας ανοιξιιάτικης αυγής,
να μη ξεχάσεις να της πεις
μια καλημέρα της ζωής.

Μια καλημέρα είν' αυτή,
πες την κι ας πέσει χάμω,
πες την κι ας πέσει χάμω.
Παλάτια χτίζουν οι θεοί,
κι εμείς πάνω στην άμμο,
κι εμείς πάνω στην άμμο.

Με τα χαράματα σαν βγεις
από την πόρτα της ζωής,
μια καλημέρα να της πεις
κι ας είσαι μόνος μες στη γη.

Μια καλημέρα είν' αυτή,
πες την κι ας πέσει χάμω,
πες την κι ας πέσει χάμω.
Παλάτια χτίζουν οι θεοί,
κι εμείς πάνω στην άμμο,
κι εμείς πάνω στην άμμο.

Μια καλημέρα είν' αυτή,
πες την κι ας πέσει χάμω,
πες την κι ας πέσει χάμω.
Παλάτια χτίζουν οι θεοί,
κι εμείς πάνω στην άμμο,
κι εμείς πάνω στην άμμο.

10. Η Θάλασσα του Πειραιά

Η θάλασσα του Πειραιά
από όλες είναι πιο γλυκιά,
απ' του Τζελέπη την ακτή
ως του Καραϊσκάκη
τα βράδια βόλτες έκανα σαν
ήμουνα ναυτάκι.

Περαία μου, Περαία μου, με
το Σαρωνικό σου
που έχεις για καμάρι σου τον
Ολυμπιακό σου,
που έχεις για καμάρι σου τον
Ολυμπιακό σου
Περαία μου, Περαία μου, με
το Σαρωνικό σου.

Παιδί κι εγώ του Πειραιά στη
θάλασσα και στη στεριά,
γεννήθηκα μεγάλωσα κοντά
στην Τερψιθέα
και σπούδασα μηχανικός εδώ
στον Προμηθέα.

Περαία μου, Περαία μου, με
το Σαρωνικό σου
που έχεις για καμάρι σου τον
Ολυμπιακό σου,
που έχεις για καμάρι σου τον
Ολυμπιακό σου
Περαία μου, Περαία μου, με
το Σαρωνικό σου.

11. Το παραμυθι

Τον ήλιο το φεγγάρι τη
θάλασσα
ρωτάω μην την είδαν
αντάμωσαν
κι ο ήλιος μου απαντάει απ' το
βουνό
θα φέξω όλο τον κόσμο και θα
τη βρω

Μου λέει το φεγγάρι και μου
γελά
στης μάνας της κοιμάται την
αγκαλιά
εγώ θα την ξυπνήσω όταν τη
δω

εμένανε μ' ακούει σαν της μιλώ

Κι η θάλασσα μου λέει απ' τα
βάθη της
εσύ θα `σαι για πάντα η αγάπη
της

τα κύματα θα στείλω του
ωκεανού
να παν να της δροσίσουν
καρδιά και νου

Κι η θάλασσα μου λέει απ' τα
βάθη της
εσύ θα `σαι για πάντα η αγάπη
της

εγώ όλα τα ενώνω να σε χαρώ

τα δυο τα κάνω ένα γη κι
ουρανό

12. Η γοργόνα

Στην απάνω γειτονίτσα
Μ' αγαπάνε δυο κορίτσια
Στην απάνω γειτονίτσα

Μα εγώ πονάω γι' άλλη
μα εγώ πονάω γι' άλλη
μια Γοργόνα στ' ακρογιαλί

φυλαχτό με τ' άγιο ξύλο
που να βρω για να της στείλω
φυλαχτό με τ' άγιο ξύλο

Φυλαχτό να τη φυλάει
φυλαχτό να τη φυλάει
και ας μη με αγαπάει

13. Το Θαλασσινό τριφύλλι

Μια φορά στα χίλια χρόνια
του πελάγου τα τελώνια
μες στα σκοτεινά τα φύκια
μες τα πράσινα χαλίκια.

Το φυτεύουνε και βγαίνει
πριν ο ήλιος ανατείλει
το μαγεύουνε και βγαίνει
το Θαλασσινό τριφύλλι.

Το Θαλασσινό τριφύλλι ποιος
θα βρει να μου το στείλει.
Ποιος θα βρει να μου το
στείλει
το Θαλασσινό τριφύλλι.

Μια φορά στα χίλια χρόνια
κελαηδούν αλλιώς τ' αηδόνια.
Δε γελάνε μήτε κλαίνε,
μόνο λένε μόνο λένε.

Μια φορά στα χίλια χρόνια
γίνεται η αγάπη αιώνια.
Να `χεις τύχη να `χεις τύχη
κι η χρονιά να σου πετύχει.

Το Θαλασσινό τριφύλλι ποιος
θα βρει να μου το στείλει.
Ποιος θα βρει να μου το
στείλει
το Θαλασσινό τριφύλλι.

14. Μέρα Μαγιού μου μίσεψες

Μέρα Μαγιού μου μίσεψες
μέρα Μαγιού σε χάνω
άνοιξη γιε που αγάπαγες
κι ανέβαινες απάνω

Στο λιακωτό και κοίταζες
και δίχως να χορταίνεις

άρμεγες με τα μάτια σου
το φως της οικουμένης

Και μου ιστορούσες με φωνή
γλυκιά ζεστή κι αντρίκεια
τόσα όσα μήτε του γιαλού
δεν φτάνουν τα χαλίκια

Και μου `λεγες πως όλ' αυτά
τα ωραία θα `ναι δικά μας
και τώρα εσβήστης κι έσβησε
το φέγγος κι η φωτιά μας

15. Ο δάσκαλος

Τον δάσκαλο, τον δάσκαλο
αυτόν τον σαρδανάπαλο
να μου τον φέρετε στο στρώμα
που λέει στους
χουσμεκιάρηδες
που λέει στους μεσιακάρηδες
ότι δικό τους είν' το χύμα.

Τον δάσκαλο, τον δάσκαλο
αυτόν τον σαρδανάπαλο
να σταματήσει πια να
δασκαλεύει
με λόγια σαν και τούτα της
φωτιάς
πως όποιος για το δίκιο δεν
παλεύει
θα ζει και θα πεθαίνει σαν
ραγιάς.

Τον δάσκαλο, τον δάσκαλο
αυτόν τον σαρδανάπαλο
που κατσαπλιάδες έχει γύρω,
παράδες θα γεμίσετε
το στόμα αν του κλείσετε
που τάζει στου κολίγους
κλήρο.

Τον δάσκαλο, τον δάσκαλο
αυτόν τον σαρδανάπαλο
να σταματήσει πια να
δασκαλεύει
με λόγια σαν και τούτα της
φωτιάς
πως όποιος για το δίκιο δεν
παλεύει
θα ζει και θα πεθαίνει σαν
ραγιάς.

16. Η μπαλάντα του νεκρού στρατιώτη

Για πέμπτο Μάη πολεμάει
για ειρήνη κουβέντα καμιά
και ο φανταράκος τα βροντάει
πεθαίνει ηρωικά

Και ο Αυτοκράτωρ οργίζεται
και βγάζει διαταγή
ο θάνατος αναβάλλεται
η νίκη όσο αργεί

μα ο φαντάρος κείται
στον τάφο του δίχως ντροπή
και ξάφνου τον επισκέπτεται
μια επιτροπή

Με φτυάρι και με αγιασμό
ξεθάβουν το νεκρό
του λένε γύρνα στο μέτωπο
και βγάλε το σκασμό

Τον εξετάζει ένας γιατρός
τον βρίσκει λίαν καλώς
κοπάνα μονάχα την κάνει ο
νεκρός
γιατί είναι πολύ δειλός

Τον σήκωσαν και φεύγουνε
στην νύχτα την μαγευτική
ενώ αρμοδίως τους φώτιζε
σελήνη ρομαντική

Το στόμα το σάπιο του
βουτούν
σε μαύρο κρασί γλυκό
και δυο νοσοκόμες
του κρατούν μπροστά του
γυμνό θηλυκό
με τύμπανα και ταρατατζούμ
η μπάντα πάει εμπρός
για της πατρίδος το αλαλούμ
παρέλαση κάνει ο νεκρός

Μπροστά του πάει ένας κύριος
με φράκο παχουλός

πολύ του καθήκοντος κύριος
σαν κάθε πολίτη καλός

σκυλιά ποντίκια και ασβοί
δακρύζουν με πατριωτισμό
στο ύψος των περιστάσεων
σου έθνους τον παλμό

Στο άλλο χωριό τους δέχεται
ο κόσμος με ουρλιαχτά
χλωμό το φεγγάρι κατέρχεται
και το νεκρό χαιρετά

Με ζήτω και με τσουμπαπά
σημαίες και παπά
χορεύει ο νεκρός του
σκοτωμού
σαν μεθυσμένη μαϊμού

Μες το μεγάλο τραλαλά
εχάθηκε ο νεκρός
τον βλέπουν μόνο από ψηλά
αστέρι και σταυραϊτός
ξημέρωσε ο ουρανός
τ' άστρα έχουν χαθεί
στην μάχη πάλι πάει ο νεκρός
να ξανασκοτωθεί.

17. Ο Στράτος

Από βραδής το Στράτο
τον πιάσαν δυο καλοί
του λεν στο συνδικάτο
να πάει να γραφτεί

Πάρτο απόφαση βρε Στράτο
να γραφτείς στο συνδικάτο

Μα κείνος λέει ωχου
μπελά δε θέλω εγώ
μου φτάνουν κείνα πόχου
κι οι ρίζες στο χωριό

Μα κανείς δεν ξέρει Στράτο
χρειάζεται το συνδικάτο

Ένα πρωί το Στράτο
τον πιάνει η μηχανή
τον βάζει από κάτω
κι ακόμα να φανεί

Έλα γρήγορα βρε Στράτο
να γραφτείς στο συνδικάτο

18. Ο μέρμηγκας

Ένας μέρμηγκας κουφός με
πήρε απ το χέρι
Είμαι λέει ο πιο σοφός σ'
ολόκληρο τ' ασκέρι

Και τα μικρά του τα
μερμηγκάκια
χειροκροτάνε μ' ενθουσιασμό
εν δυο προσκυνάμε,
εν δυο πολεμάμε,
εν δυο δεν πεινάμε

Τα βολεύεις μια χαρά
σπουδαίο μου μυρμήγκι
όμως πρόσεχε καλά τ' ωραίο
σου λαρύγγι

Και τα μικρά του τα
μερμηγκάκια
χειροκροτάνε μ' ενθουσιασμό
εν δυο προσκυνάμε,
εν δυο πολεμάμε,
εν δυο μα πεινάμε

Πριν προλάβω να του πω το
σύστημα ν' αλλάξει
πλάκωσε όλο το χωριό το
μέρμηγκα να χάσει

Και τα μικρά του τα
μερμηγκάκια
χειροκροτάνε μ' ενθουσιασμό
εν δυο προσκυνάμε,
εν δυο μα πεινάμε,
εν δυο θα σε φάμε!

19. Τον πόλεμο τον κάνουνε

Τον πόλεμο τον κάνουνε
μόνα τους τα κανόνια
κανείς δεν τα σταμάτησε
εδώ και χίλια χρόνια

Τα κανόνια πολεμάνε
και οι άνθρωποι πεθαίνουν
τα κανόνια τραγουδάνε
μα οι έμποροι σωπαίνουν

Και αν τα κανόνια γέρασαν
καινούρια πολεμάνε
φωτιά τον κόσμο πέρασαν
και ακόμα τραγουδάνε

Τα κανόνια πολεμάνε
και οι άνθρωποι πεθαίνουν
τα κανόνια τραγουδάνε
μα οι έμποροι σωπαίνουν

20. ΑΝ ΟΛΑ ΤΑ ΠΑΙΔΙΑ ΤΗΣ ΓΗΣ

Αν όλα τα παιδιά της γης
πιάναν γερά τα χέρια
κορίτσια αγόρια στη σειρά
και στήνανε χορό

ο κύκλος θα γινότανε
πολύ πολύ μεγάλος
κι ολόκληρη τη Γη μας
θ' αγκάλιαζε θαρρώ.

Αν όλα τα παιδιά της γης
φωνάζαν τους μεγάλους
κι αφήναν τα γραφεία τους
και μπαίναν στο χορό
ο κύκλος θα γινότανε
ακόμα πιο μεγάλος
και δυο φορές τη Γη μας
θ' αγκάλιαζε θαρρώ.

Θα `ρχόνταν τότε τα πουλιά
θα `ρχόνταν τα λουλούδια
θα `ρχότανε κι η άνοιξη
να μπει μες στο χορό
κι ο κύκλος θα γινότανε
ακόμα πιο μεγάλος
και τρεις φορές τη Γη μας
θ' αγκάλιαζε θαρρώ!

21. Η μπανιέρα

Η λεκάνη μου πετρέλαιο δεν
έχει
η Μεσόγειος δεν έχει νερό
Η μπανιέρα μου θα είναι ό,τι

πρέπει
θα `μαι πλούσιος μ' ελάχιστα,
θαρρώ

Δυο δυο, στη μπανιέρα δυο
δυο

Δυο δυο, στη μπανιέρα δυο
δυο

Δυο δυο, στη μπανιέρα δυο
δυο

Μες στην αντάρα και το σεισμό
αντί για την πόρτα, ανοίγω τη
βρύση

Βάζω μπρος στην σκάφη να
κατρακυλήσει
σαν του Νώε την αρχαία
κιβωτό

Δυο δυο...

Πόσο σ' έχω πικράνει, μητέρα
που δεν έγινα φίρμα λαϊκή
Μα σχεδόν από μωράκι στη
μπανιέρα
τραγουδούσα με παράξενη
φωνή

Δυο δυο...

22. Γεια χαρά καλή

Πάνω στου πελάγου το
σπιθάτ' αφρό

Έστησα χορό φεύγω αναχωρώ

Έκανα φτερά κι έγινα πουλί
Γεια χαρά καλή και μην κλαις
πολύ

Ντύθηκα γαμπρός από
καινουργής
άστρο της αυγής έβγα να με
δεις

Φεύγω μοναχός σε νησί τρανό
Μεσ' το γαλανό τον ωκεανό

23. Τα караβάκια

Στο Πόρτο Χέλι στην Ερμιόνη
κι από την Κόστα στο Γαλατά
κάνουν σινιάλο απ' το τιμόνι
τα караβάκια στο Ματαπά.

Την τράτα λεν Μαρίτσα,
τη σκούνα Βαγγελή,
Σουλτάνα τη μασούνα,
τη βάρκα Παντελή.

Από την Ύδρα στον Κάβο
Ντόρο

στη Σαλαμίνα, Μονεμβασιά
καραβοκύρη έχουν μαγγιόρο
τα караβάκια με το βοριά.

Απ' το Τσιρίγο και τη Ραφήνα

Καβοκολώνες και Ωρωπό
γοργόνες φτιάχνουν στη
λαμαρίνα
τα караβάκια με τον αφρό.

24. Κρήτη μου, όμορφο νησί

Κρήτη μου, όμορφο νησί,
κλειδί του Παραδείσου,
θεριό ανήμερο εσύ,
βγες να σε χαιρετήσουν.

Κρατάς δεξιά μίαν ήπειρο,
αριστερά μίαν άλλη,
τους παζεις τη βροντόλυρα,
για να χορέψουν πάλι.

Όταν σε βλέπω στέκομαι,
το μπόι χαμηλώνω,
το βούισμα σου γεύομαι,
κι απ' τις φωνές σου λιώνω.

Κρατάς δεξιά μίαν ήπειρο,
αριστερά μίαν άλλη,
τους παζεις τη βροντόλυρα,
για να χορέψουν πάλι.

Αντάρα πιάνει στα βουνά,
τ' αγρίμια δίνουν όξω,
κι όταν αστράφτει και βροντά,
βγαίνεις ουράνιο τόξο.

Κρατάς δεξιά μίαν ήπειρο,

αριστερά μίαν άλλη,
τους παζεις τη βροντόλυρα,
για να χορέψουν πάλι.

25. Θα πάρω μια ψαρόβαρκα

Θα πάρω μια ψαρόβαρκα θα
πάρω μια ψαρόβαρκα
να πάω να βγω στην Πάρο
να πάω να βγω στην Πάρο.

Θα πα να βρω τον "Μάουκα"
θα πα να βρω τον "Μάουκα"
μαζί του να καλάρω
θα πάω να βγω στην Πάρο.

Που έχει μες στο τσούρμο του
που έχει μες στο τσούρμο του
όλο λεβέντες νέοι
όλο λεβέντες νέοι.

Παρκιώτες και Τσιπιδιανοί
Παρκιώτες και Τσιπιδιανοί
κι οι άλλοι Ναουσέοι
όλο λεβέντες νέοι.

Θα πα να βρω το Βεντουρή θα
πα να βρω το Βεντουρή
που 'χει το τρεχαντήρι
και δυο караβοκύριοι.

Ν' αράξουμε στον Αμπελά ν'
αράξουμε στον Αμπελά
που 'ναι το πανηγύρι

που 'ναι το πανηγύρι.

Θα πάμε να καλάρουμε θα
πάμε να καλάρουμε
στη Νάξο ένα βράδυ
στη Νάξο ένα βράδυ.

Και το πρωί θ' αράξουμε και το
πρωί θ' αράξουμε
στο πίσω το λιβάδι
στην Πάρο ένα βράδυ.

καλάρω : 1α. τα πανιά, τα μαζεύω. β. τα
δίχτυα, τα ρίχνω στη θάλασσα. 2. ανοίγομαι
στη θάλασσα.

26. Καλημέρα

Μέσα τη ζωή ό,τι κι αν συμβεί
έμαθα να είμαι πάντα γελαστή
ξέρω το πρωί
θα ρθει να με βρει
μια καινούρια μέρα
διαφορετική,

Χτίζω τα όνειρα μου πάνω στη
γη
και ξεκινάω απ' την αρχή

Καλημέρα κάθε μέρα
λέω πάντα στη ζωή σαν
ξυπνάω το πρωί
Καλημέρα κάθε μερα
και με ήλιο ή με βροχή

λέω πάντα καλημέρα στη
ζωή...

Νέα εποχή δορυφορική
κι έχουμε ξεχάσει αγάπη τι θα
πει
κάνε την αρχή δώσε ένα φιλί
μέσα στην καρδιά σου είναι το
κλειδί

Χτίσε τα όνειρά σου πάνω στη
γη
μάθε να λες κάθε πρωί

Καλημέρα...

27. Βέροια, Θεσσαλονίκη, Αθήνα

Βέροια, Θεσσαλονίκη, Αθήνα,
Όλυμπος
πάλι τη ζωή να βρεις ξεκίνα,
αχ τι φως

Τέτοιο πόνο δεν τον θέλει
ούτε ο Θεός
συγχώρεσε τον εαυτό σου,
βάλε μπρος

Έτσι απλά και όμορφα πάλι η
ζωή κυλάει
χθες ήταν νύχτα άγρια κι
έπεσε να με φάει

Νόμιζα όλα τέλειωσαν, μια
σπίθα όμως κρατάω
Σαν από νάρκωση βαθιά σιγά
σιγά ξυπνά α αω

Βέροια, Θεσσαλονίκη, Αθήνα...

Τέτοιο πόνο δεν τον θέλει...

Δίπλα ο φίλος μου γελά κι ο
δρόμος ίσια πάει
πέρασμα είναι η ζωή και η
βροχή ξεσπά αει

Χρώματα, κύκλος του Θεού κι
η ρόδα όπως γυρνάει
Φαίνεται πίσω να κυλά, κι
όμως μπροστά μας πά α ει

Βέροια, Θεσσαλονίκη, Αθήνα,

Όλυμπος

πάλι τη ζωή να βρεις ξεκίνα,

αχ τι φως

Η ρόδα όπως γυρνάει
κι όμως μπροστά μας πά α ει

28. Λιωμένο παγωτό

Κάποιος κοιτάει την ώρα
κάποιος στο δρόμο τρέχει
κάπου σε κάποια χώρα
τώρα μπορεί να βρέχει

Και μένα τι με νοιάζει

εδώ έχει πάντα ήλιο
μόνο που με τρομάζει
οπότε λέω θα φύγω
είχα πει θα φύγω, είχα πει

Κι όμως είμαι ακόμα εδώ
κι αυτό το καλοκαίρι
λιωμένο παγωτό κολλάει στο
χέρι

Κάποιος κοιτάει την ώρα
κάποιος στον δρόμο τρέχει
είμαι ακόμα εδώ

Έχει αδειάσει η πόλη
γυρνάω στην παραλία
έχουνε φύγει όλοι
η ώρα πήγε μια

Και μένα τι με νοιάζει
εδώ έχει πάντα ήλιο
μόνο που με τρομάζει
οπότε λέω θα φύγω
είχα πει θα φύγω είχα πει

Κι όμως είμαι ακόμα εδώ
κι αυτό το καλοκαίρι
λιωμένο παγωτό κολλάει στο
χέρι

Κάποιος κοιτάει την ώρα
κάποιος στο δρόμο τρέχει
είμαι ακόμα εδώ